

Пізнав я той смуток, що скроні не КЛОНИТЬ...

Сидір Твердохліб

Пізнав я той смуток, що скроні не клонить,
І сльози, що в серці на дні леденіють,
А сліз тих зіниця ніколи не ронить...
І регіт крізь сльози. Слова каменіють...

Страх душу питає, куди йде дорога?..
А крик мій мовчанням ридає у груди,
Нім з гніву і страсті зродився —
Лишається жалість велика на Бога...

Я мав своє щастя!.. Ідиллю осяйну...
Де ділось? Умерло!.. Нім сон той проснився,
Розкрилися очі...
Таку саму тайну
І ти маєш, брате!..